בס"ד

העלון טעון גניזה
עלון מס' 545
שבת פר' "תולדות"
שנת תשפ"א

תפארת ינוץ

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינוץ חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינוץ" 03-6182992

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יורם בן אסתר ז"ל

לרפואה שלמה
שלמה בן ויקטוריה
אולגה זימבול בת אמילי

מטעמים לשולחן

התאוה מסנורת את העינים

מכרה כיום את בכרתך לי (כה, לא)

עשו מבקש מיעקב את נזיד העדשים ויעקב דורש ממנו בתמורה את הבכורה. איזו נפקא מנה היתה ליעקב אבינו במכירת הבכורה? הנפקא מנה היא לעולם הבא - מי יקריב את הקורבנות? עשו ידע זאת, ובכל זאת אמר:'כל העולם הבא אינו שווה כמו צלחת מרק, עשינו עסק!' ומספרת התורה: "ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכורה", וכמו שמלמדים בחדר את הילדים: "ויאכל" בלי נטילת ידים, "וישת" בלי ברכה, "ויקם" בלי ברכת המזון, "וילך" בלי לנשק את המזוזה, ובנוסף לכך- "ויבז את הבכורה". מה פרוש "ויבז"? מסביר המדרש (בראשית רבה סז, יד): הכניס עמו כת של פריצים ואמר להם: "ניכול מדידה וניחוך עליה"- נאכל משלו ונצחק עליו, אם נתרגם זאת לשפתנו: "כת של פריצים"- הביא כת של ליצנים המגחכים מכל דבר, והסביר להם עד כמה יעקב אבינו "טיפש"- הוא מסכים לותר על צלחת מרק שלמה בעבור עולם הבא, והרי העולם הבא אינו שווה אפילו צלחת מרק... אחרי ארבעים ושמונה שנים, יצחק אבינו מתכון לברך את עשו ומבקש ממנו להביא לו מטעמים. בינתים יעקב לוקח ממנו את הברכות, וכשהדבר נודע לעשו תגובתו היתה: "ויצעק צעקה גדולה ומרה עד מאד" (כז, לד) מה הוא צעק? "הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים, את בכרתי לקח והנה עתה לקח ברכתי". מה פרוש "את ברכתי לקח"? הלא אתה נתת לו אותה, אתה אמרת שזו עסקה מצינת- צלחת מרק בעבור הבכורה, ואף צחקת על יעקב ה"תמים" שאינו יודע לעשות עסקים, אז מה אתה רוצה עכשיו, הרי שמחת להפטר מן הבכורה?! אומר מרן המשגיח **רבי יחזקאל לוונשטין** זצ"ל: כשצלחת מרק מלאה העולם הבא נראה קטן מאד... כשהצלחת מתרוקנת, זה הופך להיות "צעקה גדולה ומרה עד מאד". נגמרה צלחת המרק... צלחת המרק- אינה דוקא צלחת מרק, והבכורה- אינה דוקא בכורה. המרק הוא משל לכל התאוות שמזמן לנו העולם הזה, והבכורה מסמלת את התורה והמצוות שמזמנות אותנו לחיי העולם הבא. **הסטיפלר** מוצא את היסוד הזה כבר בפרשת בראשית. לאחר שחוה אכלה מפרי עץ הדעת, היא מהרה ונתנה גם לאדם לאכל ממנו (ג,ו). מדוע? מבאר רש"י שם: "שלא תמות היא ויחיה הוא וישא אשה אחרת". שואל הסטיפלר: אם חוה ידעה שהאוכל מפרי העץ ימות למה היא אכלה ממנו? הלא למקרא דברי הכתוב ועל פי דברי חז"ל נראה שהנחש שכנע אותה שהיא לא תמות - הוא דחף אותה על העץ, ולאחר שנגעה בו ולא מתה, אמר לה הנחש: "לא מות תמותון", מי שאוכל אינו מת, את יכולה לאכל, ורק אז היא אכלה. כך נראה לפי פשט הכתוב. ופתאום - לאחר שהיא גומרת לאכול- היא ממהרת לתת מפרי העץ גם לאדם, משום החשש שהיא תמות והוא ישאר לחיות. כיצד התעורר אצלה פתאום החשש שהיא תמות? הלא היא אכלה מפרי העץ רק לאחר שהשתכנעה שלא יקרה לה דבר והיא לא תמות? מה גרם לה לשנות את דעתה? אומר הסטיפלר: התאוה מסנורת את העינים. בשעה שמול העינים עומד פרי עץ הדעת, והאשה רואה "כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים" (ג,ו) היא משתכנעת בקלות שלא מתים מאכילתו. ברגע שהיא סימה לאכול ממנו, וכבר חלפה התאוה, או אז נפקחו עיניה לראות - היא כבר ידעה טוב מאד כי מתים מזה...בשני המקרים היסוד זהה - כל זמן שהאדם מתאוה לדבר מה והוא סבור שיש לו מה להפסיד , העולם הבא נראה לו קטן ביותר. אבל ברגע שנגמרת התאוה, הוא צועק "צעקה גדולה ומרה עד מאד". כאמור זה למעשה דרכו של היצר הרע, משכנע הוא את האדם לעשות עברה, אך לאחר שעשה את העברה ויצר הרע עזב אותו, רואה האדם שהכל היה מקסם שוא. **רבי ליב חסמן** המשיל על כך משל לאדם שהזמין את חברו לצפות בסרט. החבר נהנה מאד ולא הבין למה יושבים בחשך, הלא קל וחמר שבאור אפשר לראות טוב יותר! הדליק אותו חבר פנס ומיד נעלמו התמונות! גערו בו על שהדליק את האור וענה שהוא פשוט רצה להיטיב ראיתו! "שוטה" נזפו בו, "כאן עובד הכל רק בחשך"... אומר רבי לייב, כשיצר הרע בא עם כל גיסותיו בחשך, הכל נראה בצבעים זוהרים, אבל כשמדליקים את האור... הכל גז ונעלם בבת אחת- עורבא פרח! אותו אור אלו התורה והמצוות, שכשאדם מקימם הוא מרחיק ומקטין את כחו של היצר הרע.

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת "תולדות"

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	3.34	4.03	5.16	5.55
תל אביב	3.35	4.19	5.17	5.51
חיפה	3.33	4.06	5.15	5.49
באר שבע	3.36	4.20	5.18	5.53

הפטרה: "משא דבר ד"

ההלכה השבועית

הלכות שבת
הלכות קוצר

א. הקוצר ממה שנזרע בעציץ נקוב, (שהנקב בשיעור שורש קטן) בין שהוא של עץ, בין שהוא של חרס, חייב, ואפילו אם לא היה מונח על גבי קרקע אלא רק על גבי יתידות, כל שהנקב היה נגד העפר, חייב, שחשוב כדבר שנזרע באדמה. וכן מה שנזרע בעפר המעזיבה חשוב מחובר. אולם התולש מעציץ שאינו נקוב פטור אבל אסור מדרבנן. ועציץ אפילו שאינו נקוב המונח על גבי קרקע, אסור לטלטלו ולהניחו על גבי יתדות, דהוי כתולש. וכן להיפך, אם היה מונח על גבי יתדות אסור לטלטלו ולהניחו על גבי קרקע, דהוי כזורע.

ב. הדס שהוא מחובר באילן, מותר לאחוז בו בידו ולהריח בו, אבל אתרוג ותפוח שראויים לאכילה אסור להריח בהם כשהם מחוברים, שמא ישכח ויתלוש אותם כדי לאוכלם.

ג. מותר לטלטל עצי בשמים להריח בהם, או להניף בהם אפילו על אדם בריא. ואם הם רכים מותר לקטום אותם אפילו בסכין כדי להריח בהם, אבל עצי בשמים קשים טוב להחמיר שלא לקטום אותם אלא ביד, ולא בסכין. ומותר לקטום בשמים גם כדי ליתן לחבירו להריח. ואסור לקטום מעצי בשמים אפילו ביד כדי לחצוץ בו שיניו.

חזון עובדיה

בעלון פרשת לך לך נפלה טעות- בהלכות חורש, צ"ל כתוב "אין מדיחים...

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל?
שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinon.org או הכנסו ל - www.hasdeyinon.org

סיפור השבוע

בעודו עומד על צוק אימתני, 8000 קילומטר מעל פני הים, הוא שאף אוויר פסגות אל ריאותיו, עד שכמעט התפקעו. אוויר נקי וצלול, היה התחביב שלו, הפילוסופיה שלו. על כך בהמשך. הנוף המרהיב שבה את ליבו. היה זה שילוב ססגוני של פסגות מושלגות על סלעי בזלת אדירים, יערות ككתמי ירוק על עמק שחרחר-אפרפר, ושדות דשא מאופק לאופק. זוג נשרים קשישים חלפו סמוך ונראה מעל לראשו, מוטת כנפיהם יציבה וראשיהם הרחק הרחק אל יעד לא מוגדר. הוא נגע בעננים. "נשרים לא פוחדים לצנוח לתהום", הרהר משה כרובי, 28, ומבטו נדבק אל השניים שצללו מטה מטה, כנראה גילו פגר ליד גדות הנחל התכלכל בצל ההר המערבי. כרובי, קצין צבא משוחרר, לא חיפש לעצמו קריירה עיסקית אלא קריירה של טיילן כדי לגלות את שכיות החמדה של העולם. כל זאת, מבלי לנבור ולחקור מי ברא כל אלה. הוא תכנן ללמוד רפואה, יען כי במהלך מסעותיו גילה – לדעתו – ממצא רפואי מעניין שלא נתנו עליו מספיק את הדעת. האוויר. הנשימה. לשיטתו של כרובי, האוויר הוא התרופה הכי יעילה, פשוטה וזמינה, שיש לרפואה לתת לחוליה. אלא שהסביבה האורבנית על אזורי התעשייה העשנים, האוטובוסים המעשנים והמשרדים החנוקים, מהווים מאיץ קטלני לבן-אדם הממוצע, לחלות.

"תנשום טוב, יהיה טוב" נהג כרובי לומר למי שרק רצה לשמוע. "צא מהעיר המפויחת והצפופה, צעד בהליכה מהירה אל ההרים והים, ועמוד מול הנוף המדהים, ושאף אוויר טהור וזך לריאותיך. והשאר אותו שם בין הסמפונות והמניפות, כדוריות הדם יקלטו את הטוהר הזה, ויובילו אותו לכל פינה כווייה ופצועה בגוף, עד להחלמתך השלימה. צריך לדעת לנשום רק אוויר נקי...". נו טוב, אף אחד לא נהג להתפלמס עם כרובי, שהרי כל מומחי ואוהדי איכות הסביבה חותמים על התזה הזו, ומנהלים מאבקים עיקשים אך חסרי תכלית, כדי למגר את החנק העולמי. כן, היו כמה מטיילים מצוננים, חלקם אף קודחים מחום, שאימצו את הוראותיו ובאורח פלא חשו טוב ללא תרופות. היה אף מטייל נורבגי מדופרס ומדוכא, שלמד לנשום עפ"י שיטת כרובי, ודיווח על שיפור קיצוני במצב הרוח. נו, אז עם עובדות מוצקות ומשמעותיות שהנשימה הנכונה היא מפתח לבריאות, לא צריך ללמוד שבע שנים רפואה, ניתן להסתפק בקליניקה צנועה עם כמה בלוני חמצן בשילוב הטכניקה של כרובי בע"מ - להכנסה והוצאת האוויר. **קיץ. לב ניו-יורק. חום כבד.** משה כרובי היה צמא. "בית הכנסת מתן תורה, ברוכים הבאים". הודיע שלט נאוני מרהיב. תפילת מנחה בשעה 18.15. כרובי מעולם לא שמע על מנחה, אבל הכיור הגדול בפתח בית הכנסת סימן לו להיכנס. הוא זיהה כוס חד-פעמית הסיט את ידית הברז והמים נשפכו. הוא קרב הכוס אל פיו... "הלו איש, תברך, תברך, מה אתה היפופוטם?" גיחך הגבאי החסידי רחב הגרם. "לברך? על מה?" השתאה כרובי. "על המים. ברוך אתה... שהכל נהיה בדברו. הלו איש, לא שותים בלי לברך" חייך החסיד התמים. סקרנות מחוספסת של מטפס הרים מקצועי גרדה את מצחו. "שמי משה, נעים מאד". "ושמי קלמן ארוניצקי" עדכן החסיד החביב, "אני הגבאי פה". "לשיטתך מברכים על מים. למה" תמה כרובי. "כי בלי מים נמות. אבותינו הקדושים לימדו אותנו להודות לקב"ה בורא העולם ובורא המים, ע"י ברכה, ורק אחרי התודה, נלגום..." הסביר הגבאי ופנה לסדר את המטבח. "רגע אדון ארוניצקי, אם מברכים על המים, אז למה לא מברכים על אוויר? הרי גם בלי אוויר נמות. ולשיטתך אם צריך לברך על אוויר, אז על כל שאיפת אוויר צריך להגיד ברכה. יוצא אם כן שמן הבוקר ועד הבוקר נברך ונברך. מתי יהיה זמן לעבוד? ללמוד? לעשות עסקים?" תהה כרובי. "אתה איש פיקח, ויש לך שאלות לענין. לפי האמת היה צריך לברך גם על האוויר ואף לשלם עבורו מיליארדי דולרים. כדי לנשום ולנשום ולחיות. ישנו גם פסוק בתהלים שמלמדנו על כך. "כל הנשמה – תהלל-קה... הללויה". על כל נשימה צריך להודות, ומזל גדול שהקב"ה ויתר לנו על התשלום... הבנת בחורצי'ק?" סיכם הגבאי. "בעוד שלוש דקות תפילת מנחה אתה מוזמן להישאר... " סיכם הגבאי. המטייל הסדרתי משה כרובי נישאר. הוא דפדפ בסידור והתבלבל, ולא התחבר, ויצא לרחוב עם תובנה סדוקה אחת... צריך לברך על האוויר. מעניין. הוא סימן למונית, זו עצרה והסיעה אותו לבית המלון "עונות" הישן והסמרטוטי בקצה ניו-יורק 15 קומות, חדרים בזיל הזול. כרובי לחץ על כפתור 11 והמעלית חירחרה, קרטעה, וטיפסה מעלה באיטיות. הוא פתח את דלת חדרו האפרורי, צנח למיטה ושקע בשינה עמוקה תוך שניות ספורות. **שלוש לפנות בוקר.** שיעול כבד תוקף את משה כרובי, הנשימה כבדה עליו. הוא פוקח שתי עיניים מבוהלות. עלטה. שואף עשן דליל לריאותיו. לוחץ על מתג מנורת הלילה. לשווא. הסיבה: המלון עולה בלהבות. הוא יוצא נפחד למרפסת, עשרות כבאיות, ניידות משטרה, סקרנים למאות. המלון חשוך, עמוד עשן שחור מתמר באיטיות מן הקומה השלישית, ובולע במלתעות חנק אכזריות את הקומות שמעליו. האש בחלונות משתוללת ופורצת מעלה. "זה לא משחק". פחד משתק גרם למשה כרובי רעידות בכל הגוף. הוא פתח את דלת הכניסה, כדי למצוא אולי – ישועה בחדר המדרגות, שומכלום. גלי עשן סמיכים פרצו פנימה וחנקו אותו. הוא חזר למרפסת ונעל הדלת אחריו. משתעל וחנוק, רוטט כמו עץ בשלכת. הוא מתחיל לקלוט שאלו העקבים השורטים של הסוף הבלתי נמנע. עוד מעט האש האכזרית תגיע גם אליו. זרנוקי המים בקושי מגיעים לקומה רביעית אולי חמישית. צועקים משהו ברמקול אבל המילים לא ברורות..."איך עדיף למות, מחנק? משריפה? או אולי לקפוץ למטה ולמות מריסוק איברים?..." כמו עכבר מבוהל שחתול אכזרי דוהר בעקבותיו הוא חיפש פתרון. מוצא ישועה. אוויר, אוויר, אוויר. אין על מי לסמוך... הכבאים אומללים וחסרי אונים, המסוק חג מלמעלה אבל ללא תכלית. "החום נורא, העשן שורף לי את הריאות... עוד מעט אני עולה בלהבות". האש פולשת פנימה אדומה ומפלצתית מן הדלת שהפכה לשלולית פלסטיק ומתכת. "אני מת!!!!!". **משה כרובי פקח עיניים ובהה.** "איפה אני?" לחש. על פניו הונחה מסיכת חמצן. דוקטור ג'ייקוב גלוסמאייר חייך לעברו חיוך מתוק "הו, מיסטר כרובי, קרה לך נס..." הרופא הידק את צינור החמצן למסכה, ולחץ על המתג והוריד מעט את הדחיסות של גאז החיים. חמצן."איך הגעתי לכאן דוקטור?" רעד קולו של כרובי. "...האש טיפסה במעלה קומות המלון. אגב, היא פרצה עקב קצר חשמלי באחת הקומות הנמוכות. האש נכנסה גם לחדרך. בשניות האחרונות לפני שהיא ליחכה לך את הבגדים, החלטת – אם זכור לך – לקפוץ מן הקומה העשירית אל מותך... מזלך הגדול היה, שבעודך באוויר הספיקו הכבאים וכוחות ההצלה, לנפח כריות ענק שתקלוטנה את הקופצים....מן השמים היטיבו עמך. היו כאלה שנחתו אל מותם, אתה צנחת ברכות אל החיים. אלא שהיית חסר הכרה לחלוטין עקב בליעת עשן בכמויות מסחריות. הובהלת אלינו. אתה מונשם יקירי זה היום השלישי. מחר אי"ה נשחרר אותך מבית החולים. הבוקר, החזרנו אותך להכרה, ועפ"י הבדיקות חזרת לבריאות תקינה" עדכן הרופא. כרובי שאף חמצן לריאותיו דרך מסיכת החמצן ושקע בשינה עמוקה. למחרת בצהרי היום הודיעו לו "שוחררת, אבל עליך לשלם על שלושת ימי הנשמה רצופים. ויתרנו לך על חצי היום הרביעי". נחמד מאד. המזכירה הראשית הגב' מרגרט סמית הגישה לו חשבונית. "שלושת ימי אישפוז והנשמה סך הכל: 25.000 דולר". נשימתו של הטיילן הישראלי נעתקה. מנין ימצא סכום שכזה. הוא התיישב נסער ומופתע על כורסא צדדית, וביקש כוס מים קרים מעובר אורח סמוך. לפני שלגם הוא נזכר, בגבאי החסידי ההוא שהורה לו". "הלו איש, תברך, מה אתה היפופוטם". כרובי עצם את עיני ושיחזר את השיחה. הגבאי החביב הסכים עמו, שאם מברכים על מים, צריך לברך גם על אוויר. יש אפילו פסוק בנדון. ועל נשימות צריך לשלם, על כל נשימה ונשימה, כמה? רגע, רגע, על שלושה ימי הנשמה בית החולים הניו – יורקי מבקש "מבלי למצמץ" 25.000 דולר. אז כמה אני חייב לקב"ה על 28 שנות שאיפת אוויר נקי צלול לראות?". לאחר שסידר את הפרוצדורה לתשלום העתק של ימי ההנשמה, הוא עלה על מונית שעצרה כעבור 20 דקות מול בנין בית הכנסת. הגבאי החסידי ארונצקי ניגב את החלון הגדול המשקיף מזרחה, לארץ ישראל. "הו, הו, איש אני זוכר אותך. איך אמרנו, צריך לשלם על כל נשימה ח... ח... ח...ורק היפופוטם נושם ולא משלם ח... ח... ח...". המונשם גם צחק בקול רם ושאל "תגיד לי ארוניצקי מתי מתפללים פה? אתה חייב להסביר לי מה כתוב בסידור. חייתי עד היום עם קוצר נשימה ואפילו לא ידעתי על כך".

המשך בשבוע הבא

באדיבות המחבר-הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

הבן שלי שיחיה היתה לו תקופה מסויימת שבכל מה שנגע הסתבך, לא הסכים ללכת ללמוד וגם כשהלך, הצוות , בלשון המעטה לא רווה ממנו נחת, השיא היה כשיום אחד הוא הלך למגרש משחקים, ואדם מבוגר תקף אותו. הבן שלי הגן על עצמו, וחשבנו שהסיפור נגמר אך אותו מבוגר בלי שום בושה לא רק שלא הצטער על כך שהתחיל מריבה עם בחור צעיר ממנו אלא הלך למשטרה והגיש תלונה על תקיפה, ולא ויתר עד שזה הגיע להליך משפטי כשבני מואשם בתקיפה חמורה בנסיבות מחמירות. עולמי חרב עלי, כל עתידו של בני היה מונח על כף המאזניים ובאיך שיגמר המשפט. מיד כשראינו איך הסיפור מסתבך, עשינו "**פדיון נפש**" ב"**חסדי ינון**", לא לקחנו סיכון ועשינו פעמיים פדיון. ולאחר מכן ישתבח שמו! חל מהפך אדיר, דבר ראשון הבן סיים את הלימודים עם תעודה, והמשפט הסתיים ללא שום תיק פלילי. רק להודות להשם יתברך ...

א.כ מהמרכז

הבן שלי השם ישמור אותו נהג מונית, והיתה לו תאונה קשה. המשטרה האשימה אותו באחריות לתאונה וקיבל שלילת רשיון למשך 60 יום. הוא היה מאד מדוכדך. לא היה לי איך לעזור לו, הדבר היחיד שעלה בדעתי לעשות עבורו זה "**פדיון נפש**" ב"**חסדי ינון**" אכן הזמנתי לו פדיון, ואחרי שבועיים החזירו לו את הרשיון ואמרו שאין שום ראיה שהוא אשם בתאונה. התקשרתי לבשר בשורות טובות ולהודות להשם.

ה. מהדרום

הבת הקטנה שלי נכנסה לגן חדש ונכנסה לפחדים. בגלל הלחץ התחילה לעשות עויתות בכל הגוף, נלחצנו מהמצב ומיד הזמנו לה "**פדיון נפש**" ב"**חסדי ינון**" שחס וחלילה לא יקרה שום נזק לבת שלנו וברוך השם מיד לאחר הפדיון העויתות ירדו בהדרגה עד שלאחר כמה ימים פסקו לגמרי, ועכשיו היא הולכת לגן בשמחה. אין מילים להודות לבורא עולם...

קובי מהמרכז

לפני בערך חודש, סבתא שלי היתה מורדמת ומונשמת. מצבה היה מוגדר כקשה, הרופאים קראו לבני המשפחה הקרובה להגיע על מנת להפרד. נזכרתי ב"**פדיון נפש**" של "**חסדי ינון**" ואמרתי לאמי שכדאי לעשות לה "פדיון נפש", ולאור המצב הקשה אימי מיד אמרה שהיא רוצה לתרום. מסרנו את השם. ולמחרת עשו לה את "הפדיון נפש". עברו עוד כמה ימים ועל פניו נראה שלא חל שום שיפור, לפתע לאחר 4-5 ימים המצב שלה השתפר פלאים ויצאה מהתרדמת, מרוב התרגשות צעקנו "שמע ישראל" . כרגע היא עדין במיטה, אבל אמורה להשתחרר בקרוב, יש לה עדין זמן שיקום לפניה. אבל מה אפשר להגיד, ממצב שהשם ישמור כבר באנו להפרד ממנה, ולמצב של עכשיו....אין מה להשוות...וכמו שנאמר, גם אם חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל יתיאש מן הרחמים. שבע"ה זכוי הרבים יעמוד לזכותה, ותעמוד על רגליה ותחזור לאיתנה הראשון... אין מילים להודות להשם!

ש.צ.

חברה שלי מתחזקת, והגיעה להכרה שהיא רוצה להעביר את הילדים לבית ספר דתי. אבל מה לעשות שיש שם דרישות שהיא לא בדיוק עומדת בהן, עדיין. היא מגדלת את הילדים לבד, וגם ככה לא קל לה בחיים, והיא רוצה לתת לילדים שלה חינוך יותר טוב, יותר ערכי. המלצתי לה לעשות "**פדיון נפש**" ב"**חסדי ינון**" ...והשם יעזור...ובסיעתא דשמיא קיבלו את הילדים לבית ספר שהיא רצתה...אני מתקשרת להודות בשמה...אין עוד מלבדו...תודה לבורא עולם!

בעילום שם

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי מה תבקש ביומך האחרון?

כל ימיו סירב הגאון מוילנה זיע"א להזדקק לעזרת רופא. בהיותו חולה בני משפחתו ומקורביו ניסו לשכנעו להיוועץ ברופא אך הוא סירב בנימוקים שונים. בסוף ימיו, כיממה אחת לפני פטירתו, כשנראה היה ששעותיו ספורות, נענה הגאון להפצרותיהם של בני ביתו, לאחר שלא יכול לראות בצערם נוכח מצבו הקשה, והסכים שרופא מומחה יבוא לבודקו בביתו. הגיע הרופא לביתו וניגש לבדוק את החולה האנוש שעיני כל ישראל עוקבות בחרדה אחר מצבו. הוא רכן מעל מיטתו, קירב את אזנו על מנת לשמוע את קצב פעימות הלב ואת מצבם של יתר איברי הנשימה. לאחר הבדיקה יצא הרופא אל החדר השני, שם הקיפוהו בני המשפחה ושאלו בדאגה: "מה מצבו? היכן עומד החולה?" לתדהמת הנוכחים השיב הרופא בטבעיות ובפשטות: "הוא עומד במסכת 'כלים'". לרגע לא הבינו בני המשפחה את דברי הרופא, והוא הסביר כי בשעה שקירב את אזנו אל הגאון שמע אותו חוזר בקול חלוש על מסכת "כלים". שוב ושוב נשמעו מפיו הלכותיה הסבוכות של מסכת זו על כל צדדיה, וההלכות החמורות העולות ממנה... אם היו נותנים לנו לבקש בקשה אחת בשעה האחרונה של חיינו, מה היינו מבקשים? מאכל טוב, סרט טוב, שיר נעים, כל תענוגי הגוף האחרים? או משהו שילך איתנו גם לאחר אותה השעה? ביומו האחרון של הגאון מוילנה כרסמה בו מחלה קשה שלא הותירה בו כוחות לדבר עם איש בשום נושא ועניין, אך הוא המשיך בלימוד התורה האהובה עליו כל כך עד הרגע האחרון, בו אחז במסכת "כלים"! בעולם זמני וחולף יש לחפש את הדברים הנצחיים, אלה שלא מתכלים, אלה שהם נגד הטבע הנעלם. צריכים אנו "לצבוע" את היום שלנו בשלל דברים שיישארו איתנו ולא יתכלו, לא משנה מה תעשה, להיכן תיפול, ואיך תתנהג, אותם דברים נצחיים יישארו איתך ולך, איתם תלך צעד צעד אל המקום הכי טוב בשבילך. תפתח את היום שלך בתפילה, במתן צדקה ומעט דברי תורה, היום שלך "ישרף" כלא היה אבל מעשיך יישארו לעד...מעט מצוות וחסדים ישאירו את ה"אש" שלך דולקת לנצח נצחים...

רונן קרתא

מטבע הישועות של הצדיק

המסוגל לשמירה
והגנה מעין הרע,
בריאות איתנה,
פרנסה בשפע,
מזל והצלחה

לפרטים בקו הישועות 03-6182992

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440